FULL INFORMATIU

Dominiques Anunciata

Província Sant Ramon de Penyafort

full 120 - maig 2021

INICI D'UN NOU QUADRIENNI 2021-2025

Pregària cloenda Capítol

Ambientació Sala Capitular

Mons. Romà Casanova

Consell Provincial

ÍNDEX

Inici d'un nou quadrienni 1

31 de març, dia de l'elecció 2

XIV Capítol provincial 3

Carta oberta a les meves estimades Germanes d'Àsia 7

Festa del Pare Coll a la Casa Mare 10

150 anys de l'arribada de les Germanes a Gombrèn 13

Entronització d'una imatge de Sant Francesc Coll a la parròquia de Súria 15

Visió pastoral Sant Francesc Coll, evangelitzador 17

75 anys Professió religiosa. Gna. Enedina Robles González 18

Exercicis Espirituals, Setmana Santa a Gombrèn 20

Necrologies:

Gna. María Natividad Martínez de Castro 22

Compartiendo una experiencia de amor y gratitud en honor a Hermana Natividad Martínez de Castro en su último adiós 25

Gna Carme Berengueres Feliu 28

Gna. Josefina izquierdo Martinez 29

Gna. Àngela Alsina Salvans 31

Gna. Elvira Román Borja 33

Informacions 36

4 Rols Directors Generals FEDAC 37

Acollida III 39

Atura't II 41

Atura't III 42

Reportatge Gràfic: Celebracions dia del Pare Coll 44

INICI D'UN NOU QUADRIENNI 2021-2025

El dia 8 d'abril amb un últim vot, es clausurava el XIV Capítol Provincial de la Província Sant Ramon de Penyafort; comença el quadrienni 2021-2025 ple d'esperança i de bons desitjos per tal de ser veritables testimonis dels valors de l'Evangeli que hem professat.

Les sessions capitulars ens han ajudat a reflexionar sobre la necessitat d'intensificar la vida interior, de viure amb alegria, de ser comunitats model de fraternitat, harmòniques, a ser testimonis d'una espiritualitat ecològica que ens guiï a col·laborar en la cura de la vida i de la casa de tots.

Volem viure una vida fraterna en comunitat, que segons Vita Consecrata reflecteixi la profunditat i la riquesa del misteri Trinitari, configurant-nos com un espai humà habitat per les tres Persones, que vessen, en la història del món, els dons de la comunió. Volem manifestar amb la nostra manera de viure que la participació en la comunió trinitària pot transformar les relaciones humanes, creant un nou tipus de solidaritat.

La nostra vida de Dominiques de l'Anunciata està orientada a la predicació de la Paraula. La nostra missió ens demana estar atentes a les diferents realitats del món a fi de poder donar una paraula oportuna, creïble, propera i esperançada.

Volem que la nostra manera de viure transmeti sobrietat i la capacitat de gaudir amb poca cosa. El retorn a la simplicitat ens ha de permetre valorar les coses petites, agrair les possibilitats que ofereix la vida, conformar-nos amb el que tenim i som i d'aquesta manera podem ser creïbles als homes i dones del nostre temps.

Posem doncs, els nostres objectius, compromisos, voluntat, aspiracions als peus de la Mare de Déu de l'Anunciata, que ella ens sostingui i ens ajudi a ser veritables imitadores del seu Fill i puguem manifestar amb obres i paraules els nostres desitjos de complir la voluntat de Déu en les nostres vides.

Gna. Montserrat Font

31 DE MARÇ DIA DE L'ELECCIÓ

XIV CAPÍTOL PROVINCIAL

Des del dia 29 de març al 8 d'abril tingué lloc a Vic Casa Mare la celebració del XIV Capítol provincial electiu de la Província Sant Ramon de Penyafort.

Convocat el capítol el dia 29 de desembre de 2020 les germanes intensificaren la pregària i reflexionaren i dialogaren sobre el treball precapitular que convidava a pensar la situació actual de la Província i veure a la llum de la fe i de l'esperança els desafiaments que ens planteja la realitat social i la nostra pròpia realitat a nivell espiritual, comunitari i de la missió, per ser presència evangèlica en el nostre món des del nostre carisma i analitzar de quina manera acollim i integrem la diversitat en la comunitat i en la província.

El dia 25 de març es reuniren les germanes capitulars a Vic Casa Mare. La Gna. Gliceria Punongbayan delegada de la Priora General, Gna. Ana Belén Verísimo va saludar l'assemblea i els donà la benvinguda.

Els dies d'espiritualitat van començar el dia 26 de març, dirigits pel P. Carlos Sánchez cmf. Que centrà el tema en dos punts bàsics: 1. Viure la crisi com alternativa, vers una vida religiosa de minories i significativa; 2. Viure en comunitats interculturals i intergeneracionals. Foren dies de reflexió i d'aprofundiment que ajudaren a entrar en el Capítol i a posar les bases per marcar el camí de la Província en els propers quatre anys.

DIES ESPIRITUALITAT P. CARLOS SÁNCHEZ

El dia 29 de març va començar el Capítol, s'inicià amb una pregària, en la que quatre germanes portaren quatre símbols: un ram amb tantes roses com comunitats hi ha a la província; un ciri representant la llum de la que hem de ser portadores en el nostre món; un quadre de Sant Ramon de Penyafort, patró de la nostra província i la Bíblia, Paraula de Déu, que ha d'il·luminar el nostre treball capitular; la lectura que és llegí fou l'evangeli dels deixebles d'Emmaús, es finalitzà amb el cant de la Salve dominicana.

Seguidament la presidenta del capítol, Gna. Gliceria Punongbayan va dirigir unes paraules d'apertura a l'assemblea ressaltant que Déu ens regalava la seva bondat i generositat per poder celebrar la fraternitat, viure la comunió, somniar, discernir i caminar juntes. En acabar la seva al·locució va donar iniciat oficialment el capítol.

GNA. GLICERIA PUNONGBAYAN, PRESIDENTA DEL CAPÍTOL

Es continuà amb la lectura de les Memòries que presentaren la Gna. Maria Rosa Masramon, Priora Provincial seguida de les delegades de la Missió apostòlica: Gna. Rosa Maria Picas, delegació d'Educació, Gna. Maria Núria Cuéllar, Delegació de Missió en Altres Mediacions i Gna. Eulàlia Vivet delegació de Pastoral Juvenil Vocacional. La Memòria d'Economia va ser presentada per la Gna. Montserrat Font ecònoma provincial.

El dia 31 de març Mons Romà Casanova, Bisbe de Vic, oficià l'Eucaristia en la que va ressaltar que tot cristià, des del baptisme és portador de l'Esperit Sant, que n'hem de ser transmissores i anar a l'encontre dels germans, al servei del poble de Déu que és l'Església. Seguidament es procedí a l'elecció de la Priora Provincial i el seu consell.

El Consell Provincial el constitueixen les Germanes:

1. Gna. Maria Rosa Masramon Bigas: Priora Provincial
2. Gna. Eulàlia Vivet Miralpeix: Consellera Vicària
3. Gna. Maria Rosa Alsina Rebugent Consellera Ecònoma
4. Gna. Rolindes González Garcia Consellera Secretària
5. Gna. Maria Montserrat Sala Gramunt Consellera.

Les jornades següents es van dedicar a l'elaboració de les actes i a tractar assumptes propis del Capítol.
Un últim vot va clausurar el XIV Capítol Provincial Electiu. La Gna. Gliceria va donar lectura al document de cloenda del XIV Capítol Provincial de la Província Sant Ramon de Penyafort.

COMISSIONS

Vida Consagrada

Missió en Altres Mediacions

Comunicació de Béns

Govern i Formació

Carta oberta a les meves estimades Germanes d'Àsia.

"Per a tot hi ha el moment,
i un temps per a cada cosa
sota el sol"
(Ecl 3, 1).

El text bíblic que encapçala aquestes lletres se m'ha ocorregut perquè així ho crec i ho visc. La itinerància ha estat present en el camí de la meva vida religiosa en diferents temps i espais i l'actual n'és un més.
La meva arribada a l'orient la considero una gràcia molt gran. L'orient per nosaltres, els occidentals, té un encant especial, una màgia, un misteri, una cultura ancestral, una espiritualitat contemplativa, transcendent i podríem seguir posant qualitats i valors dels que aquest continent n'està impregnat.

Per sobre de tot el que he dit, m'admirà la seva fe catòlica que guarden com herència i tresor de seus avantpassats i van transmetent a les generacions presents. ¡Que valents i audaços foren aquells sembradors de l'Evangeli, missioners/es que arribaren fa cinc-cents anys!

Vaig anar-hi en una edat avançada, mentalitzada que la meva missió no era qüestió de fer, sinó de ser, però això no va evitar que hi haguessin els processos normals d'inculturació de tota persona que s'insereix en una cultura diferent de la pròpia. Un entusiasme inicial, certs desajustos d'adaptació palpant les limitacions i les pobreses que tenia per tal de seguir familiaritzant-me de la nova situació i finalment l'acceptació de totes les conseqüències.

Catorze anys i cinc mesos he compartit la meva vida amb vosaltres, amb una acollida inigualable i amb una estada molt feliç. Ha estat un regal del Senyor. Viure a la casa noviciat fou un privilegi i a la vegada un desafiament. Totes i cada una de les joves que han estat novícies desbordaven joventut, alegria, entusiasme, algunes incoherències, es clar, però sempre amb ganes de seguir Jesús en l'Anunciata. Les he sentit properes, delicades envers la meva persona que només puc pagar amb la pregària.

Igualment han estat un do del cel les no tan joves. Responsables en la missió com les que han rebut un missatge, un carisma que s'ha de cuidar i transmetre. Amb elles vaig compartir projectes, il·lusions i esperances, uns es pogueren realitzar altres es van quedar pendents d'afrontar i consolidar.

Vaig gaudir molt a les classes d'espanyol, les preparava amb molta cura i pensava en cada grup, o persona, segons les necessitats de cada un/a. Us convido que no perdeu la tenacitat en aprendre la llengua espanyola, a part de ser una riquesa, és també una necessitat per a poder comprendre els escrits i missatges originals del nostre Pare Sant Francesc Coll, de la Congregació i comunicar-vos amb les germanes d'altres continents en trobades presencials o virtuals. Som universals, l'Església i la Congregació us necessita allà on el Regne de Déu s'ha de construir.

Com veieu aquesta "Sister" no ha perdut la identitat de "predicar" però és que us vol així, fortes en la fe, esperançades, orants, oients de la Paraula i amb un cor gran per a proclamar la Bona Nova de Jesús allà on sigui necessari.

Per acabar aquesta "torxa" volia compartir amb vosaltres el que era i tenia, si ho he aconseguit "I don't know", Déu ho sap. Demano la vostra compressió per les incoherències i que guardeu en el vostre interior tot allò que us serveixi per a la vida i la missió, les altres coses per tirar o "reciclar"…

Res més germanes, el meu agraïment al Senyor por haver-me donat l'oportunitat de compartir amb vosaltres la vida, la fe i el carisma.

Només em queda dir-vos, Gràcies, Thank you, Salama po, Càm òn, Terima Kasih

Compteu amb el meu record i oració. En la pregària a Maria ens trobarem.

Gna. Rolindes. (sempre Sr. Rolin per vosaltres).

Arribada a Filipines. 2006

Comunitat i novícies. Nadal 2019

Comunitat de gnes. Perpètues 2019

Lliurament Actes Capítol General 2018

FESTA DEL PARE COLL A LA CASA MARE

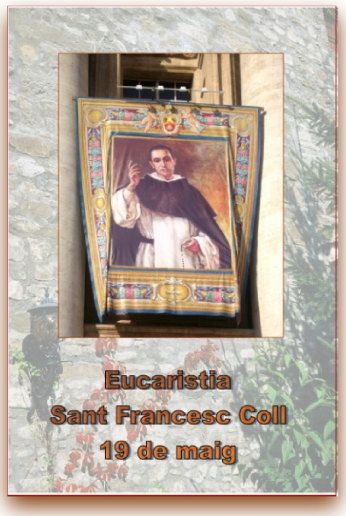

El 19 de maig hem celebrat a la Casa Mare un senzill però emotiu esdeveniment: una missa per celebrar la festa del nostre estimat Fundador, Sant Francesc Coll. Podria semblar que això no té res de particular, però sí que ho ha estat per a nosaltres i per això ho volem compartir.

Per saber el significat que li donem hem de remuntar-nos al que hem viscut en aquest últim període, la pandèmia que ha estat una flagel·lació mundial.

Feia un any exactament, el 19 de maig de 2020, que havíem celebrat la primera eucaristia a la nostra església després de tres mesos d'estricte confinament. Aquell dia el vam viure també com una gràcia especial del Pare Coll, però només podíem estar les germanes, el col·legi encara seguia sense classes presencials (un gran silenci, el dels patis, que encongia l'ànima ... com ha passat en tantes comunitats...) i la gran missa amb els alumnes i altres celebracions tradicionals que no es pogueren realitzar.

Un any després ja moltes coses han canviat, de nou torna haver-hi vida i podem interactuar amb altres persones, sempre "guardant les distàncies i amb mascareta", és clar. Se senten les rialles i els jocs de les nenes, dels nens i dels joves, però encara l'activitat de les germanes en el col·legi continua molt restringida per la normativa. ¿Com compartir la nostra festa i a més complir el nostre objectiu de ser "església en sortida" i comunitat oberta, amb una missió especial de donar a conèixer i fomentar la devoció a Sant Francesc Coll?

Va sorgir la idea de fer una missa en la que, a falta d'alumnes, convidéssim a altres persones de Vic que tenen gran estima, devoció i afecte al Pare Coll i a les germanes. Al principi la idea ens semblava una mica arriscada, doncs no s'havia fet mai una trobada d'aquest tipus des de l'inici de la pandèmia. Tampoc sabíem si les persones se sentirien animades, en aquest temps en què, encara hi ha moltes pors i restriccions. Pensàvem que vindrien poques persones... però ens vam

animar calculant que, entre les germanes de les dues comunitats i algú més que pogués venir, ja seríem un nombre acceptable. Ens dividirem diversos treballs: unes escrivint un anunci per al Full informatiu de les parròquies de Vic *"el Tornaveu";* una llista de possibles convidats, una invitació per whatsapp... altres preparant la litúrgia, els cants, un recordatori per donar al final de la missa.... tot amb molta il·lusió i alegria de trobar-nos i retrobar-nos amb motiu de la festa del Pare Coll.

Aquest dia l'església estava molt adornada amb rams molt bonics. Anaven arribant persones, i, oh, sorpresa! L'església es va omplir exactament fins el que permetia l'aforament. Veïnes i veïns, antigues professores i pares del col·legi, persones devotes del Pare Coll, religioses d'altres comunitats de Vic, equip directiu... el clima era de moltíssima alegria, de retrobada. El guió i les pregàries convidaven a oferir a Déu tot el dolor viscut en aquest últim any i aprendre de l'esperança indestructible del Pare Coll. La música donava la solemnitat adequada a la festa. El P. Rovira, claretià, que va presidir la celebració amb afecte fratern, ens va recordar les característiques tan dominicanes del nostre Fundador: la pregària, l'estudi, la senzillesa de vida, l'entrega apostòlica.

Finalment ens acostàrem a l'altar del Pare Coll per resar la seva oració i cantar el seu himne amb molta emoció. Això ens va portar a pensar, a més d'una germana: "aquí l'única cosa que ens falta és el crit de la Gna. Nati: *Visca el Pare Coll!* Però gràcies a Déu n'hi va haver una que es va sentir amb forces i cridà: *Visca el Pare Coll!" ¡Visca!* Vam respondre tots i, l'església es va omplir d'aplaudiments d'alegria. Després, era clar, les salutacions interminables, la gent agraïda, que no volia marxar sense dir una paraula a les germanes (inclús algú va confessar que per primera

vegada entrava en la nostra església), i esperant ja, - deien alguns – la retrobada el proper any.

Així fou la nostra festa, i acabàvem felices per haver-la viscut no soles, sinó amb tantes amigues i amics convocats pel Pare Coll. Va ser bo vèncer les pors inicials, i compartir d'aquesta manera senzilla i profunda amb altres persones el *tresor* més gran que té aquesta Casa, la presència espiritual del Pare Coll, que no es només un regal per l'Anunciata sinó per a tota l'Església, per a la ciutat, per als nostres contemporanis, avui tan necessitats de motius d'alegria, de sentit i d'esperança.

Comunitat de Vic-Col·legi

150 ANYS DE L'ARRIBADA DE LES GERMANES A GOMBRÈN

L'any 1871 el poble de Gombrèn, poble natal de Sant Francesc Coll es va veure agraciat amb una comunitat de quatre Germanes Dominiques de l'Anunciata, acompanyades per mateix Pare Coll, per a fer-hi estada tot prestant els serveis d'ensenyar i acompanyar malalts.

Enguany fa 150 anys. Per aquest motiu la comunitat actual no vol deixar passar aquest esdeveniment tan important per tota la congregació.

L'inici de les activitats d'aquest 150è aniversari fou el dia 19 de maig, festa de Sant Francesc Coll, amb una Eucaristia a l'altar que hi té dedicat a la Parròquia.

Totes les comunitats de la província s'hi sentiren convidades, no obstant al ser la celebració a les sis de la tarda poques s'hi pogueren fer presents. Hi participaren persones devotes del poble, alguns professors que estaven a la casa d'espiritualitat revisant i programant activitats pel nou curs.

Va celebrar l'Eucaristia, Mn. Josep Sala, administrador apostòlic de Gombrèn; el Sr. Rector, Mn Joan Carles Serra a.c.s. va morir el dia de Dijous Sant a causa del Covid19. Mn Josep fa fer una glosa del Pare Coll ressaltant la importància que tingué en el seu temps i en tot temps la inquietud per la formació cristiana i humana de les nenes. Al ser un home de Déu, la seva gran preocupació era la salvació de les ànimes.

S'han iniciat doncs les celebracions per commemorar tan gran esdeveniment per la Congregació i pel poble de Gombrèn.

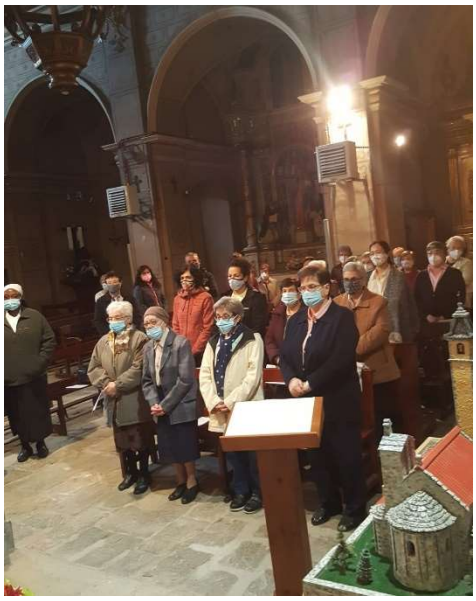

ENTRONITZACIÓ D'UNA IMATGE DE SANT FRANCESC COLL A LA PARRÒQUIA DE SÚRIA

Avui és un dia gran per la nostra comunitat parroquial. Li tocava al nostre Sant poder tenir un lloc on ser venerat pels feligresos de Súria i això avui es fa realitat.

El P. Coll a mitjans del segle XIX va començar a recórrer pobles i ciutats de Catalunya fent importants "missions populars" i comprovant la falta d'instrucció moral i religiosa sobre tot de les noies. Fou a partir d'aquests moments que anà acariciant projectes fundacionals que contribuïssin a millorar la societat.

Des de 1851 havia tingut contactes amb algunes noies que desitjaven consagrar-se a Déu, però el moment polític desaconsellava pensar en fundacions i algunes d'elles van optar per integrar-se en una fundació de religioses Servites, com a realitat religiosa escassament configurada, amb cinc casetes fundades en diferents pobles, entre ells Súria. Aquestes Servites constituïren la "prehistòria" de l'Anunciata, ja que molt aviat s'uniren a la nova Congregació fundada pel nostre Sant Francesc Coll. Una gran dosi de fe, audàcia, constància i ardor apostòlic li permeteren dur a terme aquesta fundació. El dominic, avui Sant Francesc Coll i Guitart, es feu present a Súria portant-hi les primeres Germanes el dia 2 de febrer de 1857.

Al llarg d'aquests anys de presència a Súria de les Germanes, quantes nenes i nens han après a llegir, a escriure i a resar en les classes del col·legi Sagrat Cor de Jesús, avui FEDAC-SÚRIA! Li demanem que segueixi intercedint per tots els nostres mestres, alumnes, pares i germanes; i a tots ens convida a retornar a les fonts del carisma sota l'impuls de l'Esperit que fa noves totes les coses, a girar la mirada vers la intuïció fundacional per trobar el sentit i el seu lloc en l'avui i aquí del nostre món.

Per tant, avui després d'aquests 165 anys de presència de les Germanes a Súria, i malgrat tot el sofriment que comporta la COVID-19, volem fer participar a tot el poble de Súria del nostre goig i alegria convidant-vos a donar gràcies a Déu per aquest do tan gran i fem festa, posant aquesta imatge seva a la nostra veneració i demanant-li, per la seva intercessió, ens ajudi en totes les nostres necessitats i ens concedeixi moltes i santes vocacions sacerdotals i religioses.

Les germanes també volem donar les gràcies a Mn. Joan, Rector de la Parròquia, per haver-nos permès posar aquesta imatge del nostre Fundador a l'església parroquial. Per tant, moltes gràcies Mn. Joan!!!

La Comunitat de Súria

La Priora Provincial traslladant la imatge

Germanes de la comunitat i germanes del Consell

Lloc de veneració

Benedicció de la Imatge en el seu Altar

Germanes presents a Súria

VISIÓ PASTORAL

Sant Francesc Coll, evangelitzador, UPP Súria

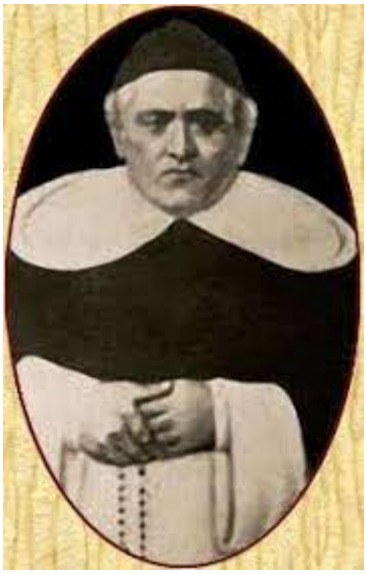

L'Església existeix per a evangelitzar. El Papa Francesc ens convida repetidament a sortir a la missió. A nosaltres ens resulta difícil sortir perquè aquest pas ens demana en primer lloc sortir del nostre confort. Sant Francesc Coll ja de nen sortia al balcó de la llar paterna i al carrer de Gombrèn a parlar de Jesús i el seu Evangeli. Un infant que sentia la crida a fer el pas de les realitats materials a les espirituals perquè tot el creat explotés de la caritat i la plenitud de Déu.

Avui es constata una pèrdua d'identitat que converteix la historia de la humanitat en un aprofitament, fins i tot desmesurat, de tots els recursos naturals. Avui com mai s'aixeca un crit urgent a factors climàtics i recursos de la Mare Terra. Aquest fet afecta a la mateixa Església com espai arrelat en la vida humana.

La mateixa Església es ressent d'aquesta pèrdua d'identitat aprofitant-la més pel nostre ús i consum, en el manteniment de la mateixa, més que en la veritable missió que Déu li ha confiat. Portar el seu Evangeli enmig del món. Ens cal de nou com sant Francesc Coll sortir de l'anar fent a la missió que tenim tots els batejats per a acompanyar i salvar a tots els qui avui senzillament estan agonitzant. Per això Déu va enviar el seu Fill damunt de la Terra, deixant-nos en la seva Església com a responsables de la mateixa per la força del seu Esperit. Què ens passa? És difícil prendre els rems i avançar perquè l'Evangeli arribi a inundar tots els indrets i perifèries existencials?.

Sant Francesc Coll no ho dubtà ni s'aturà. Començà a remar Catalunya endins. Predicant la Paraula que omple els cors. Patint les estretors socials, polítiques i materials del seu temps. Gràcies a la seva opció i decisió arribà a casa nostra. Sumem ja 165 anys d'història d'aquesta presència per mitjà de la fundació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata. Quantes generacions no han rebut el seu escalf, mestratge, paraula, orientació...; dintre i fora de les aules. En moments de goig i de dolor. Agraïm aquesta benedicció i com sant Francesc Coll donem-nos a la missió. Quants esperen de nosaltres ?

(Full parroquial de Súria)

75 ANYS PROFESSIÓ RELIGIOSA

HNA. ENEDINA (PRESENTACIÓN) ROBLES GONZÁLEZ

Era el dia 7 de març de 1946, quan la Gna. Enedina (Presentación) Robles González, va emetre els seus primers vots. Aquest any celebra els 75 anys d'aquella primera professió i amb ella hem volgut compartir aquest dia, acompanyant-la en l'Eucaristia d'acció de gràcies.

La comunitat de Vic Residència Pare Coll està de festa per la celebració d'un esdeveniment tan especial. És un moment d'agrair a Déu el do de la vida, de la gràcia del baptisme, de la vocació religiosa i de la fidelitat de Déu a la Gna. Presentació. És Déu que ha estat fidel a l'aliança que establí amb ella i ella ha respost fidelment a cada crida, deixant-se seduir per l'amor de Déu, quan encara era joveneta.

Una vida llarga de consagració al Senyor, amb moments clars i d'altres de foscor, però en la que sempre l'ha sostingut la mà meravellosa de Déu, que tot ho fa bé i que l'ha conduïda amorosament pel camí de la fe i de l'amor. Un camí del que ella sempre en dona gràcies i en el que se sent molt feliç.

La celebració de l'Eucaristia a la tarda del dia 29 de maig, presidida per Mn. Miquel Tresserra va ser la culminació de la jornada; amb molta joia

Mn. Miquel va manifestar tot el que havia suposat per a ell haver conegut la Gna. Presentació a Puig d'Olena, les llargues converses i les lliçons que en va treure per la seva vida: la humilitat, la senzillesa, l'acceptació de la voluntat de Déu. Les paraules del Mossèn manifestaven l'agraïment profund a la vida religiosa i com tots els consagrats: religiosos, clergues, hem de ser portadors de la Bona Nova del Regne.

Exercicis Espirituals, Setmana Santa a Gombrèn

Coincidint amb la Setmana Santa, un bon grup de germanes de la Província realitzàrem Exercicis Espirituals a Gombrèn. A la tarda del diumenge de Rams, de les diferents comunitats hi vam anar arribant, contentes i il·lusionades per tornar a la "casa del Pare", per la trobada amb altres germanes després de tant temps de confinament i restriccions i poder viure la Setmana Santa amb intensitat, en pregària, en el marc natural i privilegiat de Gombrèn.

Tot estava molt ben organitzat, quan vam arribar ens feren el test d'antígens per poder viure aquests dies de trobada amb tranquil·litat, complint sempre amb la deguda normativa sanitària. Tant la germana Milagros Vegas com les germanes de Gombren procuraven que no faltés cap detall, igualment la Sra. Olga.

La litúrgia ja estava preparada des de Província en fulletons molt cuidats, a fi que aquests dies no tinguéssim "preocupacions". Vam gaudir també de la sala de reunions de la part nova, ample i amb bona claror, allà escoltàrem les xerrades, férem les pregàries i les celebracions per poder mantenir les distàncies reglamentàries.

Ens acompanyà Fr. Javier Garzón, OP, de la comunitat de l'Olivar de Madrid. Les xerrades foren sobre les "set paraules" de Jesús a la Creu, amb molta profunditat. De cada una d'elles en treia moltes reflexions centrades en la nostra vida religiosa i dominicana, i aterrant en la vida comunitària i en la missió en el moment vital de la majoria de les germanes. Ho portava tot preparat amb molta cura; a l'acabament de la xerrada donava el resum del que havia explicat, a més de passar alguns vídeos, cants o imatges per tal que les meditacions fossin més amenes. A més de les xerrades, fr. Javier es va mostrar com un germà, molt senzill i proper, un bon coneixedor del Pare Coll i amb molta estimació a l'Anunciata i a les germanes. Amb ell i amb algunes persones del poble vam viure les celebracions centrals del Dijous i del Divendres Sant a l'església parroquial de Gombrèn. El *Via Crucis* el férem a casa d'una manera original i molt participativa: alguns llibrets de Via Crucis diferents estaven en una tauleta i les germanes s'anotaven voluntàriament per resar una estació amb la reflexió i els cants que havien escollit, en català o en castellà ... Malgrat la diversitat, fou un moment molt harmoniós de comunió i de pregària.

La nota dramàtica d'aquests dies fou la gravetat i la mort (a causa del covid-19) de Mn. Joan Carles Serra, rector de Ripoll, Campdevànol, Gombrèn i altres pobles. La seva mort causà una gran tristesa entre els qui el coneixien, tant a les germanes com a la gent del poble, era molt estimat i un veritable pastor proper i atent amb els fidels. El Senyor se'l va emportar a la seva Presència, el dia de Dijous Sant, com si hagués pronunciat per ell aquestes paraules: "Molt bé, servent bo i fidel; entra al goig del teu Senyor" (Mt 25, 21).

Amb la mirada bondadosa del Pare Coll, compartint la fraternitat, l'alegria, la pregària, la litúrgia, la naturalesa (foren uns dies esplèndids de primavera) vam viure aquests Exercicis Espirituals com un veritable regal de Déu en els dies més sants de l'any, i tornàrem a les nostres comunitats per celebrar la Pasqua, renovades i contentes, impulsades per continuar l'entrega senzilla del "dia a dia" a la comunitat i a la missió.

Hna. Luciana

NECROLOGIES

GNA. MARIA NATIVIDAD MARTÍNEZ DE CASTRO

La Germana María Natividad Martínez va néixer el dia 25 d'octubre de 1946 a Villamuera de la Cueza, Palencia. Era la petita dels quatre fills de Zacaries Martínez i de la Paula de Castro, va créixer en un entorn familiar catòlic que seria el seu suport de per vida.

Va ser batejada el 3 de novembre de 1946 a la parròquia del seu poble dedicada a la Mare de Deu de les Neus, allà també hi va rebre el sagrament de la confirmació.

L'any 1962 comença l'etapa de postulantat a la nostra Congregació a Valladolid, i el noviciat, també a Valladolid el dia 6 de març de 1963, la primera professió la feu el dia 7 de març de 1964 a Valladolid.

La Gna. Nati va destacar sempre per la seva senzillesa, propera amb les germanes, recta en el pensar i en l'obrar. En va donar mostres molt aviat quan va demanar retardar la professió perpètua perquè no se sentia suficientment preparada per emetre-la. Va deixar els estudis i el març de 1970 fou destinada a Anglès. Feu la professió perpètua a Valladolid el març de 1971

Els seus destins foren: Castellar del Vallès, Anglés, Colon Oriente (Xile), Vic Casa Mare, Colon Oriente (Xile).

El 15 de gener de 1989 va anar destinada a Filipines a la comunitat de Quezon City fins l'any 1994 que es va obrir una nova comunitat a San Carlos City a Pangasinan

A Quezon City va ser impulsora i directora del Centre Juvenil Anunciata (AYC), escola tècnica que atenia sobre tot a joves amb pocs recursos econòmics que no podien continuar estudis superiors.

El juny de 1994 va començar la nova comunitat de San Carlos City, essent priora i responsable de les postulants.

El 2004 fou nomenada priora y formadora de les novícies de la comunitat Rosa Santaugenia a Calamba City.

Fou una religiosa eminentment apostòlica, captivada per Sant Domènec i el carisma de la predicació a temps i fora de temps; mai va desaprofitar l'ocasió per anunciar explícitament a Jesucrist, amb la paraula i la vida. Tenia un gran amor a Sant Domènec. Insistia sempre en tenir-li més estima.

El juliol de 2006, en el Capítol general, fou elegida Priora general, càrrec que va exercir durant dos sexennis fins el 2018. Estava de vacances i quan se li va comunicar la primera expressió que li va sortir fou: "pobre Congregació". Va posar el generalat a les mans del Senyor i es va lliurar amb tot el seu ésser a l'encàrrec d'animar la vida i missió de la Congregació.

La seva presència a les comunitats, en les trobades, reunions, en la modalitat que fos, oferia proximitat, senzillesa, acollida, escolta atenta per un més gran coneixement de les realitats i un diàleg serè per solucionar les coses. Fou molt germana i generadora de comunió en tots els estaments: en el consell general, amb les Províncies i Vicariat, amb totes les comunitats, amb les germanes. Va acompanyar la vida i les activitats de les Delegacions i fou animadora activa en les trobades amb els consells provincials, amb les priores de les comunitats, amb els directius dels centres, amb els equips de les Fundacions educatives, sempre clara i dialogant, mirant la part positiva i convidant a seguir endavant. Va conrear de manera fefaent la trobada-salutació diària de les germanes del consell, així com l'estudi conjunt o moments de pregària.

La seva preocupació, foren totes i cadascuna de les germanes de la Congregació en les seves múltiples situacions personals o comunitàries; sempre va tenir una paraula d'ànim o de confrontació, buscant el bé de la persona. Cada dia feia una oració per totes les Germanes, sense descuidar-ne mai cap i ho va seguir fent fins l'últim dia de la seva vida. Valorava a cada germana en la seva missió, en el seu treball, en la seva entrega de vida a la comunitat i va tenir una admiració particular per les germanes grans. "Sou les torxes", els deia amb tot l'afecte. Moltes germanes l'han definit com una dona de Déu, molt germana, senzilla, propera, dialogant.

La Gna. Nati vessava entusiasme en les celebracions congregacionals: gaudia amb la litúrgia, el cant, la festa. Va tenir la sort de viure celebracions importants. Era amant del Pare Coll i de les Germanes Màrtirs, els tenia una gran devoció, que inculcava a les germanes.

Acabat el mandat com a priora general, fou destinada novament a Filipines, s'incorporà el novembre de 2018 a la comunitat de San Carlos

city, una comunitat de germanes joves en la que es va integrar en tots els camps: classes en el col·legi, pares de família, pastoral vocacional, formació de postulant. Fou priora de la comunitat. La priora provincial li va encarregar coordinar la formació a Filipines, estar atenta a les comunitats de Vietnam. De ple es va posar en el que se li havia encomanat, treballant amb un gran entusiasme apostòlic, però aviat, als pocs mesos d'haver arribat es va començar a trobar malament, s'aprimà molt i a l'any es va descobrir un càncer que va desencadenar tot el procés.

Durant tota la malaltia fins la seva mort va manifestar una gran enteresa, l'acceptació de la voluntat de Déu. La seva resposta sempre era: "no es preocupeu, estic bé; tinc uns àngels que em cuiden; no serà més que el que Déu vulgui". Seguia la Missa cada dia des de l'ordinador, va seguir la formació permanent on line de les comunitats de Filipines i de la Província, donant un testimoni preciós de lliurament i de generositat.

Quan començava a sentir-se amb ànims, amb ganes de treballar i inclús de tornar a la seva comunitat, les proves van confirmar tot el contrari. Tornar a començar amb una quimio més forta que a poc a poc la va anar deteriorant. Mentre pogué va continuar participant amb les germanes en els actes comunitaris, donant classe a les postulants; la seva recomanació per a elles era: "has de ser una bona Dominica de l'Anunciata". El mes de febrer va començar a notar cansament, les defenses baixes, les forces debilitades i així, continuà acceptant la voluntat de Déu, la seva situació era per moments molt limitada, fins expressar alguna vegada: "demano al Senyor que em curi o que se m'emporti al cel". Quan se li deia: "tota la Congregació resa per tu, sempre responia: moltes gràcies, jo reso cada dia per totes les germanes". Uns dies abans de morir, expressava: "no puc amb la meva ànima" i en altres moments: "el Senyor encara no se m'emporta".

La seva vida es va anar apagant. Va morir el dia 9 de maig a Quezon City, lliurada totalment a la voluntat de Déu i envoltada de les germanes de les tres comunitats de Filipines. Tenia 74 anys.

La Missa Funeral es va celebrar a l'església del Santo Cristo dels PP Dominics el dia 11 de maig i està enterrada en el cementiri de Sant Joan.

Gna. Nati intercedeix davant Déu per la Congregació que tant has estimat.

REPOSA EN PAU, AL CEL SIGUI

Compartiendo una experiencia de Amor y Gratitud en honor a Hermana Natividad Martínez de Castro en su último adiós.

Cuando lo que amamos lo llevamos el corazón y físicamente ya no existe y se tiene que escribir algo acerca de ello, resulta muy difícil comenzar y no sabes cómo dar inicio.

Pero hablar de la Hermana Nati, ¡qué fácil es!, te sale sin ningún esfuerzo porque era de una personalidad sencilla, evangélica, muy cercana que incluso la persona más sencilla y pobre se encontraba en casa con ella.

El día 9 de mayo 2021 nuestra muy querida Hermana Nati fue llamada para la eternidad y el día 10 de mayo fue la última noche para que sus hermanas pudieran velar su cuerpo ya inerte. No sé quién gozaba más si ella o nosotras o seguramente gozábamos juntas porque lo que había en la capilla era alegría, fiesta, apoyo, convivencia, canciones, encuentro, oración, memorias positivas y todo lo que queramos añadir pues la feliz idea de Hermana Glecy de hacer una vigilia de oración, hizo posible que aquella noche fuese no de dolor, de lágrimas o lamentos sino de lo que fue, puro gozo. ¡Oh qué gozo y qué alegría amarse los hermanos!

El tiempo que teníamos para expresar nuestras gratas memorias de experiencias vividas años atrás al lado de Hermana Nati, se hizo muy

corto, pues muchas personas se quedaron con los deseos en sus corazones por compartir lo que Hermana Nati les enseñó en su tiempo. Creo que podemos comparar esa última noche con hermana Nati con la experiencia vivida de los discípulos de Emaús, “no ardían nuestros corazones mientras….”?

Hermana Nati resucitada ya, fue despertando memorias dormidas por el tiempo, pero no olvidadas, porque lo que es vida no muere solo duerme.

Continuamos las Hermanas acompañándonos en oración en la capilla ardiente alternándonos cada dos horas hasta que llegaron los responsables de la funeraria para llevar a Hermana Nati al “ Santuario del Santo Cristo” de los PP Dominicos de la Provincia del Santo Rosario en San Juan, allí nos esperaban los frailes para la Misa de funeral que fue solemne, organizada, cuidada, significativa y muy bien preparada por la comunidad de San Carlos en la que la Hermana Nati hacía el servicio de priora de la comunidad.

Fray June Sipalay Dominico, ex provincial de la Provincia filipina, fue el celebrante y con él concelebraron 10 sacerdotes PP. Dominicos y de otras congregaciones, también nos acompañaron religiosas de la Familia Dominicana y personas amigas de las Hermanas; lo que nos hizo sentir una verdadera familia. La participación fue limitada por la pandemia que aún sigue presente en nuestra nación.

Al inicio de la Eucaristía se hizo un ritual sobre el ataúd, se colocaron varios símbolos: cubrir el ataúd con un lienzo blanco que significaba la pureza que da el bautismo, H. Nati en el bautismo fue cubierta con un vestido blanco, símbolo de su dignidad cristiana, ahora ella lleva esa dignidad cristiana sin mancha hasta la vida eterna. Rociar con agua bendita, en el agua bautismal H. Nati muere con Cristo y resucita con Él en la vida eterna. Colocar la Biblia que significa que H. Nati compartió el Evangelio de Jesucristo y lo predicó a sus hermanos en la misión, que Cristo ahora reciba a H. Nati con estas palabras ven bendita de mi Padre. Colocar también un Crucifijo que significaba que en el bautismo H. Nati recibió el signo de la cruz que ella ahora comparta con Cristo su victoria sobre la muerte. También un rosario fue colocado sobre el ataúd, que significaba que en vida H. Nati rezó el misterio de la Vida de Jesucristo a través del Rosario, que Cristo ahora le dé la BIENVENIDA AL TRONO DE SU GRACIA. Las Hermanas Novicias fueron las escogidas para

colocar esos símbolos, algunas hermanas profesas acompañaron el ataúd hasta la entrada del cementerio.

Puestas ya en el cementerio al colocar el ataúd en el nicho todas las personas tomaron una flor para ponerla dentro y mientras tanto fray June comenzó a rezar el Santo Rosario para terminar se entonó la Salve Dominicana y el O SPEM MIRAM.

Realmente la vida, misión, enfermedad y muerte de la Hermana Nati fue una continua escuela de espiritualidad de la que ella misma era profesora y alumna a la vez; predicadora, sembradora y evangelizadora del Evangelio porque su vida fue eso un Evangelio vivo para todos y todas aquellas y aquellos que tuvimos la suerte de conocerla, convivir, con ella disfrutar, sufrir juntas y hacer la misión juntas.

Este comentario no puede tener un punto final porque quien quisiera seguir escribiendo algo de ella puede seguir, hasta agotar el pozo de vida de nuestra querida Hna. Nati como la llamamos con cariño.

Gracias a la Hna. Nati por su vida gastada y desgastada, por llevar el mensaje de la Buena Nueva a todos los lugares en los que la obediencia la llevaba y la traía.

Con cariño su hermana Marta Alicia Rivas

La vida, misión, enfermedad y muerte de la Hermana Nati fue una continua escuela de espiritualidad, de la que ella misma era profesora y alumna a la vez; predicadora, sembradora y evangelizadora del evangelio.

GNA. CARME BERENGUERES FELIU

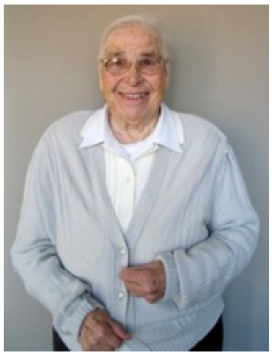

La Gna. Carme Berengueres va néixer a Merea, província de Lleida, el dia 16 de setembre de 1922. Era filla d'en Josep i la Carme, el pare cuidava la terra i la mare era mestressa de casa. Es va criar en un ambient rural al costat de 7 germans formant una nombrosa família.

Des de joveneta ja va sentir la crida del Senyor que volia fer de la seva vida un servei total i generós a Déu i als germans, i ella ho va manifestar sempre amb una gran activitat i alegria que la va acompanyar fins l'últim moment de la seva llarga vida.

Va ingressar a la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata a Vic (Casa Mare) el dia 5 de setembre de 1945. Va fer la seva primera professió el dia 7 de març de 1947 i la consagració definitiva al Senyor el 9 de març de 1953.

Durant la seva vida religiosa se l'assignà a moltes comunitats, i sempre va ajudar en tot el que podia. El 1977 va estar un any a Manresa com a infermera i fent pràctiques de brodar a màquina. El 1978 feu un servei de professora de pàrvuls a Valls de Torruella i des de 1982 a 1987 exercí la mateixa professió amb els menuts a Gironella, a més de secretària. Després, el 1990 se l'assignà a la comunitat de la Residència de noies de Lleida, on va ser de gran ajuda per a germanes i noies. El següent destí fou Bagà, lloc que hi va restar fins l'any 1993 i que amb gran serenor animava els avis per tal que la seva soledat fos més suportable. També fou assignada a Artesa de Segre, Navarcles i Lleida- Acollida, fins que el 2012 se la destinà novament a Navarcles, però en qualitat de jubilada, per poder dedicar-se millor a la vida espiritual.

De la vida de la Gna. Carme calen destacar de forma important els destins i la feina feta a la Província San Martín de Porres. Va arribar a Guatemala l'any 1951 per treballar com a infermera al Sanatori Español. Després fou destinada a dues comunitats: Santa Tecla (el Salvador) i Rivas (Nicaragua), on també va exercir d'infermera i ensenyava catequesis als alumnes. Tothom en guarda un bon record per la seva vocació i professionalitat. L'any 1963 va estar a França treballant també com a infermera. El 1969 va tornar al Sanatori Español on hi va romandre fins el 1974, any en que es va tancar la comunitat, i va passar a la comunitat que era d'acollida per les germanes que arribaven a la Capital,

i des d'on es treballava en les Obres Missionals Pontifícies. Ella s'encarregava d'un dispensari, obra dels Pares Jesuïtes. Mentre va romandre a la comunitat del Sanatori Español, les germanes que la van conèixer diuen que era molt propera i atenta amb totes i amb tothom, sempre conservava la serenor i es manifestava alegre amb les postulants que es preparaven per entrar al noviciat.

Tot en ella va ser molt fructífer. Era una persona de caràcter, atenta, forta físicament, alegre, servicial... que sabia guanyar-se l'afecte i l'estimació de les persones que es trobaven al seu voltant. Com s'ha dit abans, el 2012 se la va assignar a la comunitat de Navarcles per fer vida de retirada, però mentre gaudia de força va ajudar en el que podia. Quan va anar minvant, degut a la seva demència, es va deixar cuidar fins l'últim moment i sempre amb el somriure als llavis. Postrada en la seva cadira de rodes agraïa qualsevol cosa que se li fes o que se li deia, sense queixar-se mai de res. Pronunciava molt poques paraules, però amb la cara donava a entendre el que volia comunicar.

Durant els últims anys de la seva vida va deixar un gran exemple a totes les germanes i cuidadores per la seva paciència, coratge, mirada serena i transparent que transmetia amb els ullets petits amb els quals semblava que volia parlar.

El Senyor la va venir a buscar silenciosament tal com havia viscut, sense fer soroll, i es va adormir amb la pau al cor el dia 4 de març de 2021 als 98 anys d'edat i 74 de vida religiosa. AL CEL SIA

GNA. JOSEFINA IZQUIERDO MARTÍNEZ

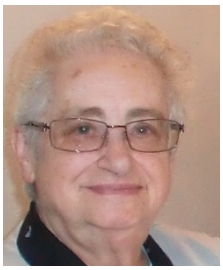

"Una finestra oberta al món, per conèixer-lo, estimar-lo i fer realitat el Regne de Déu"

Aquesta frase podríem dir que emmarca part de la vida de la Gna. Josefina Izquierdo.

La Gna Josefina va néixer a València l´any 1930, el dia 7 de febrer.

D´una família profundament creient, va ser alimentada des de petita amb els valors de la solidaritat i l'ajuda als necessitats. Els sis anys que va

estar, com alumna, en el col·legi de les Dominiques de València, completaren la seva educació humano-cristiana.

En el temps de la post-guerra d´Espanya, l´Acció Catòlica era l´únic mitjà que s´oferia per desenvolupar la inquietud per fer el bé, als nens, adolescents i joves i ajudar-los a créixer en la fe. La Gna. Josefina es va fer sòcia activa de l´Acció Catòlica fins als 26 anys, en que es va decidir fer-se dominica de l´Anunciata i va ingressar a la Congregació.

En acabar el noviciat va estudiar magisteri. Més tard, va complementar la seva formació amb estudis universitaris.

Se la va destinar a Lleida, l'any 1964, al col·legi l´Anunciata. D'aquesta manera va poder realitzar el seu esperit apostòlic d´ajudar els joves, pels que tenia marcada estimació i carisma.

Les seves classes de literatura i d'història es caracteritzaven per ser molt dinàmiques i creatives, amb un llenguatge sempre actualitzat.

Per tal d'adaptar-se millor al món juvenil, va fer estudis sobre "cinema" i sempre s'actualitzava en el llenguatge i en el coneixement del món dels joves i adults.

A més de les classes, col·laborava en grups de reflexió amb els alumnes del col·legi i sempre estava disponible per acompanyar-los en trobades i excursions.

El desig d´ajudar, tan innat en ella, la motivà a buscar un temps per fer estudis d´Assistenta Social.

Sense deixar les seves activitats del col·legi, es va obrir nous horitzons: ajudar el Centre de malalts de Sant Joan de Déu d´Almacelles, i més tard va col·laborar en el món dels joves atrapats per les drogues.

Quan per la edat es va jubilar, seguia sempre pendent del que podria fer per donar un cop de mà.

Va ser molt estimada per les professores i professors del col·legi. Amb alguns d´ells va continuar relacionant-se. Es trobaven sovint per dialogar i ampliar el coneixement d'una societat tan canviant com la nostra.

No va perdre tampoc, el contacte amb el grup de pares que s'havia format a l'escola per tal de reflexionar sobre la formació i educació dels seus fills.

Les forces físiques van anar disminuint, però no el seu esperit. El seu món interior, tan ric, va créixer i sempre amb joia i alegria i, des del seu tarannà inquiet, va seguir interessant-se, fins al final, per l'actualitat del

nostre món. Amb 91 anys complerts, no va perdre mai l'alegria i la jovialitat.

L'últim any, marcat per la pandèmia i la dificultat de sortir i desplaçar-se, van limitar la seva assistència a l'Eucaristia de la parròquia i a les pregàries comunitàries. Suplia aquestes limitacions amb la participació de la Missa diària a través dels mitjans de comunicació i en la pregària mariana a la sala de comunitat.

Josefina! Les Germanes de la comunitat trobarem a faltar la teva companyia, el teu caràcter alegre, el teu bon humor i l'interès que demostraves per tot el que es referia a la comunitat i al Col·legi.

Josefina! la teva comunitat i la teva família confia que, des del cel, seguiràs ajudant-nos. Descansa en Pau!

Va morir el dia 13 d'abril de 2021 i fou enterrada al panteó de Lleida.

GNA. ÀNGELA ALSINA SALVANS

La germana Àngela Alsina Salvans va néixer a Berga el dia 6 de gener de 1928 en el carrer Major. Va ser la tercera filla del Joan i de l'Angeleta. Els seus germans eren la Magdalena, la M. Teresa i el Joan, el més petit. Era filla de carnissera i com a tal havia ajudat sempre a la botiga i feia els encàrrecs que li demanava la seva mare. Va estudiar a l'escola de les Dominiques.

Quan arribà la guerra, la Gna. Angela va passar llargues temporades a Capolat amb la seva àvia. Van ser un temps difícils per la família, ja que el pare, que era director de banc també vivia amagat a la cova de Sant Mauri i la mare s'encarregava de la botiga i de la família. De jove havia passat estius a Queralt en una família barcelonina. Com a berguedana estimava la Patum i la Mare de Déu de Queralt.

La germana Àngela va entrar a la Congregació de les germanes Dominiques de l'Anunciata a Vic el 5 de setembre de 1948, la seva primera professió va ser el 7 de març de 1950 i la consagració definitiva al Senyor el 7 de març de 1956.

Un dels seus destins fou al poble d'Anglès on hi va passar els seus primers anys com a professora i on se la recorda amb molta estimació i agraïment i encara actualment té un grup d'exalumnes que la valoren i

recorden amb molt d'afecte trucant per telèfon i interessant-se per la seva vida.

Va exercir el càrrec de Priora a moltes comunitats: Barcelona Sant Andreu, Horta, Taradell i Salt. També va estar destinada a Pineda de Mar. A tots els pobles va donar exemple de fidelitat, servei i ajuda a totes les necessitats que sorgien entre les germanes. Durant la seva estada a Salt, que en guardava un molt bon record, doncs hi va romandre 23 anys, va ajudar en tot el que podia a la comunitat i va donar classes a 4art de Primària ja que se li va demanar com un favor per ajudar a la professora i a 6è donà l'assignatura de religió. Durant molts anys va formar part del consell parroquial aportant a la parròquia tot el que podia. Una vegada jubilada, després d'haver exercit la docència a molts col·legis, estava a punt per ajudar en tot allò que ella podia fer, sobretot sempre amb els més dèbils com eren els petits que li demanaven que els ajudés a menjar. Li deien: "Àngels m'ajudes?

Un grup de professores jubilades de Sant Andreu diuen d'ella: "Ha deixat un bon record, era estimada per tots els que la van conèixer i tractar" "Era una gran persona, bona amb tothom, ha deixat molts bons records, tenia caràcter, ens estimava i es feia estimar, disposada sempre a escoltar per poder ajudar els que s'acostaven a ella".

La germana Àngela va ser molt bona religiosa, entregada, treballadora i sempre disposada a ajudar a qui més ho necessitava. Era molt complidora de les seves obligacions, detallista, molt ordenada i li agradava, entre altres coses, tenir els arxius de les cases sempre al dia. Era exigent amb ella mateixa i amb els altres, molt amant de la família encara que deia que no era molt extensa.

Li agradava molt la lectura i devorava els llibres que després els regalava per tal que altres persones fessin el mateix i fos per a elles un benefici amb el seu contingut ja que tots eren molt interessants.

Estimava molt el seu poble i Catalunya i tot el que es relacionés amb la pàtria: la cultura, les tradicions, costums i per damunt de tot la Patum de Berga que li encantava i també la seva devoció a la Verge de Queralt.

Per raons de salut la varen destinar a Navarcles encara que aquest destí li va costar molt i la seva adaptació a la casa va ser força difícil. Malgrat tot els tres anys que va romandre a la comunitat va fer tot el possible per intentar superar-ho. Les germanes estaven al seu costat donant-li ànims i fent el necessari per tal que l'estada li fos més fàcil. Com en tots els destins es pot destacar el compliment de l'horari establert, la diligència en

arribar a la capella puntualment seguint amb fidelitat tots els actes de comunitat, la seva disposició a oferir-se en algun servei i així va exercir força temps algunes estones d'atenció a la recepció atenent al telèfon o rebent les visites que venien a la casa. Al final la seva salut, a causa de la COVID, ja superada, va fer estralls a la seva vida i una trombosi a la cama la va fer restar al llit, li costava molt menjar fins que ja no li passava res i es va anar afaeblint fins que el Senyor la va venir a buscar el dia 15 d'abril de 2021 per anar a rebre l'abraçada del Pare i gaudir eternament de la felicitat en el cel.

Fou enterrada al panteó de Manresa el dia 17 d'abril de 2021

AL CEL SIA

GNA. ELVIRA ROMÁN BORJA

La Gna. ELVIRA ROMÁN BORJA va néixer a Còrdova el 6 de juny de 1940. Del matrimoni format per en Rafael i la Joana van néixer cinc fills: l'Elvira, la nostra germana era la gran, la Patrocini, la Rafaela, en Joan i la Mª del Carme, aquesta última ja ha mort.

La germana Elvira s'inicià en el món del treball bastant jove fent de planxadora a la Universitat Laboral de Còrdova que dirigien els pares Dominics i on hi havia també una comunitat de Germanes Dominiques de l'Anunciata, amb les que es relacionava, no només pel treball sinó també perquè en contacte amb elles va anar descobrint la seva inclinació a la vida religiosa. Durant uns anys va compaginar el seu treball amb l'assistència a classes nocturnes, bé a la Universitat laboral o en el col·legi amb les nostres germanes, allà hi va cursar el Peritatge Mercantil doncs tenia una gran afició a la matemàtiques.

Quan es va decidir de fer-se religiosa i va exposar als seus pares el seu desig, el seu pare especialment s'hi va oposar del tot i no la deixava marxar de casa fins la majoria d'edat; la seva mare fou més condescendent i no s'hi oposava tant.

Encara que marxés de casa per fer-se religiosa, ella continuà amb una excel·lent relació amb els seus pares, germanes i germà, nebots i els fills d'aquests. La distància en l'espai, uns viuen a Còrdova i altres a Catalunya, no va disminuir mai les seves manifestacions d'afecte que eren correspostes per tota la seva família.

El dia 4 de març de 1961 ingressa al postulantat a Vic. El dia 6 de setembre del mateix any vesteix l'hàbit dominicà i l'any següent, el dia 7 de setembre de 1962 fa la seva primera professió religiosa; la consagració perpètua serà el dia 7 de setembre de 1968, totes a la nostra Casa Mare.

Després de la seva primera professió roman dos anys a l'Estudiantat de Vic. Acabat aquest període de formació, el 20 de setembre de 1964 se la destina a Castellar del Vallès on hi roman fins el dia 1 de setembre de 1970, que se l'assigna a la comunitat de Sant Pol de Mar. En aquesta comunitat hi està poc, només un any, igual que a la comunitat de Cerdanyola del Vallès. El dia 17 de setembre de 1972 la nostra germana passa a formar part de la comunitat de Barcelona Amílcar, fins el dia 15 d'agost de 1983 en què és destinada a la comunitat de Roda de Ter. El dia 1 de gener de 1991 se l'envia a la comunitat d'Anglès, allà hi estarà fins el dia 15 d'agost de 1999 que és assignada a la comunitat de Pineda de Mar; la seva estança en aquesta població de la costa serà fins el dia 28 d'abril de 2019 que per raons de salut i perquè es va tancar la comunitat, és destinada a la nostra comunitat de Vic Residència.

Molt ha estat el recorregut de la nostra germana Elvira per les comunitats de la Província, estant sempre disponible a un nou destí si així se li suggerien. Gairebé en totes les cases va desenvolupar el servei de secretària local; algunes fou subpriora i en la mesura de les seves possibilitats, col·laborava en altres tasques que se li encomanaven. Persona responsable del que se li confiava, era senzilla i no li importava demanar ajuda si ho necessitava; era també molt observadora, generosa i sacrificada, es queixava poc dels seus mals; en la relació amb les germanes i altres persones es manifestava una mica reservada, llevat de tenir-hi molta confiança. Li agradava molt les manualitats, les matemàtiques i especialment gaudia col·leccionant postals i estampes de l'Anunciació, de les que en tenia una bona mostra. Sentia una gran devoció per la Mare de Déu, pel Pare Coll i la vida dominicana.

La germana Elvira es va preparar per la docència amb els estudis de Magisteri. La tasca educativa la va desenvolupar en cada un dels col·legis de les comunitats en les que va estar destinada, gairebé sempre entre els cursos de tercer i cinquè d'Educació Primària, impartint diferents assignatures. Li agradava i gaudia amb el seu treball, amb el tracte amb els nens i les famílies. Era una persona propera i propensa a mantenir una bona relació amb les companyes de treball.

Durant la seva estança a Pineda de Mar va col·laborar molt amb Càritas, sobre tot en l'alfabetització dels immigrants que arribaven al poble

buscant feina. Una temporada, mentre li fou possible, va portar la comunió als malalts.

A nivell provincial, durant uns anys es va responsabilitzar de l'organització i bona marxa de les trobades del grup "Capvespre" i de fer l'escrit pel Full informatiu; va sentir haver-ho de deixar i sobre tot el no poder assistir a les trobades per la seva salut. Va promocionar el Rosari vivent en els grups en els que participava.

En la nostra comunitat de Vic Residència la germana Elvira ha romàs poc més de dos anys, va arribar molt limitada especialment en la seva mobilitat. A mesura que passaven als anys la seva tendència a l'obesitat va repercutir en la seva salut, especialment els genolls, necessitant primer crosses, després caminador i en els moments de més molèstia, cadira de rodes, que ho evitava sempre que podia. Portava una vida tranquil·la; participava en els actes comunitaris, especialment a les Vespres; s'entretenia llegint; realitzant activitats que li mantenien la ment desperta i entretinguda al mateix temps; utilitzava l'ordinador, la tablet i el mòbil especialment per relacionar-se amb la seva família. Tenia cura i gaudia també amb la col·lecció de postals de l'Anunciata i, mentre va poder, va participar col·laborant en la realització de manualitats. Després de dinar li agradava pujar cada dia a la terrassa de la quarta planta i allí es relaxava respirant l'aire de l'exterior i veure créixer i florir les plantes.

En aquests últims mesos la dificultat cardiorespiratòria l'obligava a estar més temps reclosa a la seva habitació supeditada a la màquina d'oxigen. Uns dies abans de la seva mort se la notava més passiva i diumenge, el dia 30 es va aixecar amb febre, els metges d'urgència que es desplaçaren ràpidament l'ingressaren a l'Hospital Universitari de Vic, on la tractaren d'insuficiència cardiorespiratòria i d'una infecció d'orina que podria ser la causa de la febre. El cor estava cansat i els pulmons ja no realitzaven la funció pròpia, unes hores més tard d'arribar a l'hospital es va anar apagant a poc a poc. Lliurava la seva ànima al Senyor de manera serena, el mateix dia 30 de maig, festa de la Santíssima Trinitat, el seu nom de religió. Tenia 80 anys d'edat (li faltaven uns dies per complir-ne 81) i 58 de vida religiosa. Que Déu Pare, Fill i Esperit Sant l'acullin en el seu Regne i visqui en el goig i l'alegria del seu Amor.

Germana, descansa en Pau i des d'aquesta nova realitat prega per la teva família i per la Congregació per tal que la Mare de Déu de l'Anunciata sigui també la nostra guia i referent.

Fou enterrada el dia 1 de juny de 2021 al cementiri de Vic.

INFORMACIONS

Delegacions Provincials:

Acabat el XIV Capítol Provincial, la Priora Provincial Gna. Maria Rosa Masramon Bigas ha assignat les delegacions de la següent manera:

Missió Educativa:	Gna. Eulàlia Vivet Miralpeix,
Pastoral Juvenil Vocacional:	Gna. Maria Rosa Alsina Rebugent,
Missió en Altres Mediacions:	Gna. Maria Montserrat Sala Gramunt

Nomenaments de Priores:

Han estat nomenades priores de:

Calamba City, Filipines:	Gna. Marta Alicia Rivas Menjívar,
Montcada i Reixac:	Gna. Milagros Vegas Martínez
San Carlos City:	Gna. Joanne Ocal Untalan

Assignació:

De Manresa a Navarcles Gna. María Ángeles Rodríguez Alonso

Començaran el noviciat a Calamba City (Filipines):

Shiena Jane C. Dumlao d'Indonèsia.

Queenceess Peñaflor Peralta de Filipines.

Començaran el postulantat a Vietnam:

María Lê Thị Huyền Trang de Vietnam.

Teresa Nguyễn Thị Phương Hằng de Vietnam.

María Nguyễn Thị Thương de Vietnam.

María Đinh Thị Li Na de Vietnam.

Elaboració del Full Informatiu:

La Priora Provincial ha encarregat l'elaboració del Full Informatiu de la Provincia a la Gna. Montserrat Font Caballé.

Prengueu nota de la nova direcció de correu electrònic de l'administració provincial:

economapcia@gmail.com

4 ROLS DIRECTORS GENERALS FEDAC

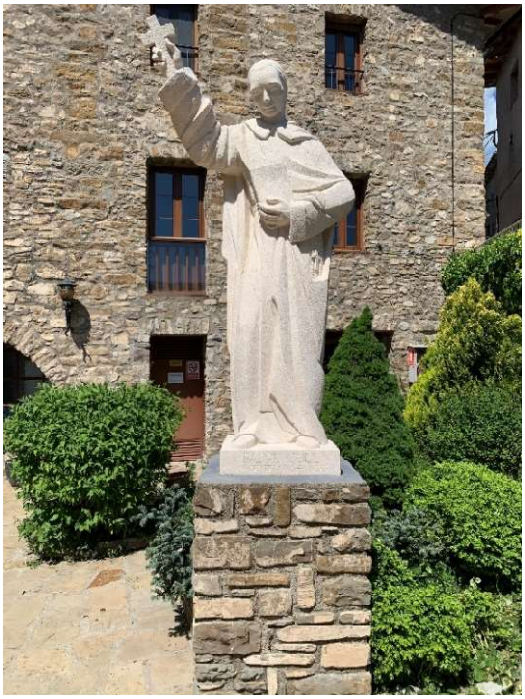

Què fem una colla de directius de les escoles FEDAC parlant de rols: inspirar, alinear, fer camí i cercar les veus pròpies, a Gombrèn?

Entre el 12 i el 14 de maig, 25 directius vam reflexionar i aprofundir en els rols essencials de la direcció de les nostres escoles per desenvolupar el propòsit compartit entre tots els educadors FEDAC. L'objectiu és transformar l'organització de les escoles, i que pugui evolucionar cap a una organització on tothom comparteix el sentit del que fem i perquè ho fem. És el que s'anomena propòsit evolutiu des de la perspectiva TEAL.

Quins són aquests 4 rols?: Inspirar, Alinear, Tenir un camí i Cercar veus pròpies.

Inspirar: situa a les persones en un paradigma on les coses s'aconsegueixen a través de la influència. Per poder ser inspirador cal començar per un treball personal d'aprofundiment de les arrels. Per aconseguir-ho és necessari aprofundir en el sentit profund de les fonts de coneixement que es troben en el nucli de la Missió i els valors de les nostres escoles. El coneixement és el primer pas per desenvolupar conductes de confiança i identificar l'impacte en els resultats esperats.

Alinear: és un rol centrat en la generació de sinergies, les interaccions entre els educadors i educadores de les escoles. Per poder desenvolupar l'alineament a les nostres escoles necessitem identificar el grup de persones que ens ajudaran a créixer com a comunitat, no es tracta de deixar a ningú de banda, però sí acompanyar a tothom per tal que cadascú prengui la decisió personal que el permet sumar en la transformació de l'escola. És important valorar les diferències, primer entendre i després ser entès, clarificar el fi en ment que tenim com a comunitat i cercar alternatives.

Tenim un camí: es centra en el rol que necessita de sistemes que existeixen dins de l'escola per dur a terme allò que ens hem proposat. Les conductes d'aquest rol ens orienten a centrar-nos en les 4 disciplines de la direcció: Centrar-nos en allò que realment es important, actuar sobre les mesures claus que faran de palanca de transformació, mantenir un mapa de resultats convincent i crear un sistema viu de rendició de comptes de forma transparent.

El paradigma de les **Veus pròpies** és acompanyar en l'alliberament del talent i la passió de l'equip per aconseguir el propòsit. Per poder concretar el paradigma cal desenvolupar la conducta de l'empoderament cap a l'equip, generar converses amb les persones per trobar camins de transformació i crear un entorn on tothom guanyi dins del marc del propòsit compartit.

A banda del debat, treball i lectura durant els tres dies vam gaudir de breus caminades per conèixer als companys, vam crear un ball com a metàfora de l'alineament i vam fer EQUIP. Vam concloure la formació amb una celebració conduïda per la Gna. Rosa Alsina que ens va permetre celebrar en Comunitat i relligar tot el que havíem estat treballant els tres dies amb el sentit últim de les nostres escoles, difondre el missatge alliberador de Jesús de Natzaret.

Han estat tres dies de formació, d'autoconeixement i una oportunitat per celebrar en comunitat el que som, el que fem i somniar els reptes que volem afrontar.

Jaume Fabró
Mestre FEDAC

Acollida III

Els dies 15, 16 i 17 d'abril vàrem tenir a Gombrèn l'Acollida III. Hi van participar 26 mestres de les nostres escoles i 5 formadors/es. Exposem el testimoni d'una participant:

Vaig agafar la maleta, sense saber ben bé què emportar-me… Farà fred a Gombrèn? Agafo el jersei de llana? Aquests dies hi ha previsió de pluja? ...El que tenia clar és que l'omplia d'il·lusió, entusiasme i alegria de retrobar-me amb els companys i les companyes de les altres escoles de la Fundació. Potser sí que #totsplegatssomun perquè em sento com en família cada cop que ens tornem a veure. Cada acollida és diferent però mai ens falta l'esperit de germanor, de compartir i de caliu.

En aquesta tercera acollida vam parlat de #TUtopia. Ha estat un plaer tenir entre nosaltres companys i companyes d'altres escoles que ens han fet la formació i també el Siro López que sempre ens deixa bocabadats i bocabadades amb la seva espiritualitat i talent artístic. També vam poder visitar la casa del Pare Coll amb la Germana Montse. La neu va fer que no poguessin pujar a Santa Maria del Montgrony però ens va regalar un moment efímer i màgic ja que va pintar de blanc el paisatge tan idíl·lic de Gombrèn. Una postal preciosa i un moment memorable.

Ha estat una acollida plena de regals. De regals que toquen el cor: el paisatge de Gombrèn nevat, les paraules cap als companys i companyes, massatges relaxants, vídeos emotius, la rebuda de la carta que ens vàrem escriure a la primera acollida, la polsera… Cada vegada que em miro la mà on hi tinc la polsera feta per una de les Germanes, m'emociono. M'emociono perquè no només m'omple d'alegria que el

regal sigui tan personalitzat i fet amb tant d'amor sinó que em recorda el motiu pel qual he escollit aquesta professió tan bonica.

Vam tancar la trobada plantant un arbre al jardí de Gombrèn. Recuperant el que la Sílvia Morilla va dir en el 10è Aniversari FEDAC: "Sembreu amb la vivesa d'un mot: llavor; la joia perdurable que pugna per fer-se arrel, dins la terra estimada. Sembreu somnis i recollireu vida". Vam plantar els nostres somnis i segur que els regarem, cuidarem, creixeran i recollirem amb escreix!

Sonia Arcusa

Mestra Fedac

ATURA'T II

L'Atura't II, va tenir lloc a Gombrèn dels dies 3 al 5 de març. Vam participar 18 mestres de les escoles FEDAC i les germanes Marlyse i Marlene de la comunitat de Gombrèn, així com també hi participà en alguna celebració la Gna Montse Sala.

L'Atura't II ha estat un petit-gran regal, petit perquè és un curs on gaudeixes de les coses senzilles, des d'un bon àpat fins descansar a l'habitació. Comences a mirar d'una altra manera el que t'envolta, sobretot en aquells moments on passeges en silenci escoltant-te i escoltant allò que t'envolta, i ja sabeu que a Gombrèn, l'entorn és tot un regal! També és un gran regal perquè no tothom té l'oportunitat de poder gaudir d'una experiència com aquesta, on descobreixes altres persones, altres realitats, però sobretot aprens a Aturar-te i estar amb tu mateixa, què això pot semblar fàcil però fins que no t'afrontes a un moment així no valores la importància d'estar en pau. Per tot això i per molt més, jo recomano, de bon grat, poder viure aquesta experiència per tot el que ofereix compartir amb companys/es que no coneixes però que omplen de moments aquest curs, GRÀCIES ALS MEUS COMPANYS/ES DE CURS, gràcies a la meva escola per enviar-me i finalment gràcies a Fedac per oferir aquest curs als seus treballadors.

Sandra González
Mestra Fedac

ATURA'T III

Al llarg d'aquest cap de setmana, hem pogut gaudir d'una aturada en el camí, que ens ha permès treballar una de les preguntes existencials més importants: **Qui sóc jo?** Saber qui és un mateix i cap a on volem anar és una de les bases per trobar el nostre benestar i la nostra harmonia interna.

La resposta mai és fàcil, perquè implica revelar el nostre "ser", despullar-nos emocionalment i anar retirant una gran quantitat de capes per arribar a descobrir el punt on vivim amb autenticitat.

Qui sóc jo? sóc la persona que es reflexa en el mirall? sóc el que penso? sóc el que m'ha passat o el que m'agradaria ser en un futur? Totes aquestes preguntes són vàlides per definir-nos, però en realitat, cal anar més enllà, i descobrir que la pròpia identitat neix de Déu, que Ell està present en nosaltres, cal buscar-lo, trobar-lo, acceptar-lo i deixar-lo actuar a través nostre.

Durant la trobada hem aprofundit en aquesta pregunta mitjançant les eines que ja tenim al nostre abast, tot i que a vegades no en som prou conscients: el silenci, l'atenció plena i la meditació.

Hem treballat el "qui sóc jo" mitjançant diferents indagacions en què hi ha hagut moments per fer consciència del cos, treballar la respiració i també la Paraula; hem treballat a través de l'escolta activa i la reflexió grupal, hem tingut estones per a restar en silenci i també per a compartir, en un clima de confiança, confidencialitat i respecte.

Hem començat avançar sigil·losament cap al que som, cap a l'Ésser que ens envolta i ens abasta. Ens acostem a poc a poc, de diferents maneres, a la Veritat que ens transcendeix.

Ha estat una aturada necessària en el nostre camí, per tal de reajustar les nostres brúixoles internes i trobar el sentit en el nostre dia a dia.

Sandra Martínez

Mestra Fedac

REPORTATGE GRÀFIC D'ALGUNES CELEBRACIONS DEL DIA DEL PARE COLL ESCOLES FEDAC

SANT VICENÇ C.

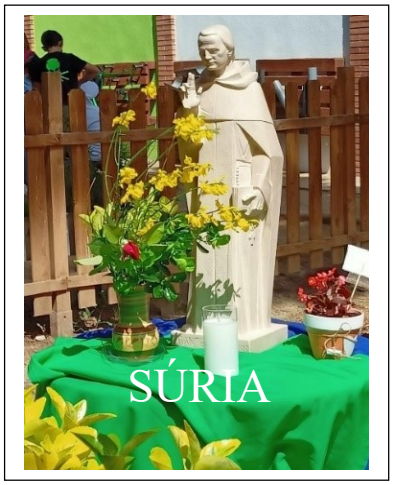

GIRONA PONT MAJOR

Castellar del Vallès

Prats de Lluçanès

Montcada i Reixac

Barcelona Sant Andreu

DOMINIQUES DE L'ANUNCIATA

Província Sant Ramon de Penyafort
Casa Provincial. C/ Elisabets, 19 -08001 BARCELONA
www.anunciata.cat